

Men paa den anden Side mente vi, at ved at søge tilbage til det oprindelig forelagte Regeringsforslag og deraf udtage enkelte Bestemmelser og bygge vort Lovforslag formelt derover kunde vi i væsentlig Grad imødekomme Landstingets Kritik, uden at vi tilsidesatte det Grundsyn, som af Folketinget var gjort gældende. Vi holdt Lovforslaget nogenlunde indenfor den samme Begrænsning, som Folketinget havde tilsigtet, og saa opnaaede vi, at vi dog bevarede Kontinuiteten med det tidligere af Regeringen forelagte og af Landstinget vedtagne paa det Omraade, hvor Folketinget overhovedet er tilbøjeligt til at lovgive. Det er det, der er udtrykt i Lovforslagets § 1, Nr. 1. Nr. 1 er altsaa taget ud af Regeringsforslaget, taget ud af det, som er vedtaget i Landstinget, og saa er der føjet en Bestemmelse til om, at Fordring paa Erstatning for Skade, tilføjet udenfor Kontraktsforhold, ogsaa bør være Genstand for en kortere, femaarig Forældelse. Dette er i Virkeligheden et Udtryk for Folketingets Tankegang, idet der her ogsaa er Spørgsmaal om en Art Regningskrav, Krav, der ikke støtte sig paa Skyldserkendelse fra Debtors Side.

Endvidere er der tilføjet, at offentligt eller privat Efterkrav for formentlig urigtig eller ufuldstændig Opgørelse er Genstand for den kortere Forældelsesfrist af 5 Aar. Dette er ganske vist ikke et Regningskrav, ikke et saadant Krav, med Hensyn til hvilket man kan sige, at Grundlaget er vanskeligt at faa konstateret senere, men det forekommer mig, at naar f. Eks. en offentlig Myndighed en Gang har afkrævet en Mand et vist Beløb i Skat eller i Gebyr, f. Eks. Gebyr i Anledning af en Auktion, er det urimeligt, at en Afgørelse, der er truffen, skal kunne omstødes i Løbet af 20 Aar med den Virkning, at man skal kunne opkræve en Skat for de 20 Aar tilbage i Tiden. Det er altsaa et Omraade, hvor vi synes, at det selvfølgelig i, at man faar en kort Forældelse, bør være indlysende for alle.

I denne Affattelse af Teksten har man altsaa givet en positiv Optegning af, hvilke Fordringer det er, man ønsker gjorde til Genstand for den korte Forældelse. Men derimod har der fra alle Sider været Enighed om, at naar der for en Fordring af saadan Oprindelse var udstedt Gældsbrief, eller der var faldet Dom til Konstatering af Fordringen, maatte de korte Forældelsesregler ikke være anvendelige. Det er det, vi have udtrykt i det sidste Stykke af § 1. Men her støder man paa en Van-

skelighed, naar man skal bestemme Grænsen. Det blev gjort gældende fra Landstingets Udvalgs Side, at det var ikke udtømmende, hvad der var anført om Gældsbrief, Forlig og Dom i Folketingets Lovforslag, og vi have derfor søgt at finde en mere almindelig Betegnelse for de Tilfælde, hvor der er tilvejebragt et saadant nyt Grundlag, at man mener, at den korte Forældelse ikke skal gælde, og man udtrykker dette saaledes, at „naar der for Fordringen er udstedt Gældsbrief eller tilvejebragt andet særligt Retsgrundlag, hvorved dens Tilblivelse og Størrelse er anerkendt af Skyldneren eller paa anden Maade fastslaaet,“ skal denne korte Forældelsesfrist ikke indtræde, men saa vil Fordringen kun være Genstand for den langvarige Forældelse.

I § 2 fastslaaes for det første, fra hvilket Tidspunkt Forældelsesfristen skal løbe. Man har altid fra alle Sider været enig om, at Forældelsesfristen skulde løbe ikke fra Fordringens Stiftelse, men fra Forfaldstiden, men vi mene, at dette nøjagtigere bør udtrykkes paa den Maade, at den kortere Forældelsesfrist regnes fra den Tid, da Fordringen af Fordringshaveren kan kræves betalt, og i saa Fald, udtale vi fremdeles, sker Afbrydelse efter de hidtil gældende Regler. I den Henseende have vi ikke troet at kunne imødekomme de Ønsker, der ere fremsatte i Landstinget. Det forekommer mig, at her er et af de Omraader, hvor Folketinget tidligere har ønsket at blive ved den bestaaende Ret, og hvor vi heller ikke mene, at der er Grund til at fravige denne.

I § 3 indføre vi en Regel om, at naar den Fordringshaver, for hvem noget af disse hurtigt forældelige Krav er stiftet, har været ude af Stand til at gøre sin Ret gældende, fordi han ikke kendte Kravet eller ikke vidste, hvor Skyldneren var, skal den kortere Forældelsesfrist løbe fra den Tid, hvor han var i Stand til at kræve sin Fordring betalt. Jeg skal fremhæve, at naar der her er Tale om „den Fordringshaver, for hvem noget af de i § 1 ommeldte Krav er stiftet“, er det kun den oprindelige Fordringshaver, vi indrømme denne Begunstigelse, thi naar Fordringen ved Dødsfald eller paa anden Maade er gaaet over til andre, skal det ikke komme i Betragtning til at udelukke den kortere Forældelse, at den ny Fordringshaver ikke vidste Besked om Forholdet. At den almindelige Regel om Forældelse i Løbet af 20 Aar fra Fordringens Stiftelse skal blive ved at gælde for